

## [Fiskeriministerens.]

rygter fremme om, at russerne vil begynde laksefiskeri ved Vestgrønland og efterhånden overtage Danmarks og Færøernes rolle. Jeg tror ikke på den historie. Russerne har hele tiden stemt for totalt forbud mod fiskeri på det åbne hav og har også i 1969 stemt for det forbud og har ikke senere frigjort sig fra denne forpligtelse. Mig bekendt har russerne til dato altid overholdt de fiskeriaftaler, de har indgået.

Jeg vil gerne derefter fremsætte nogle bemærkninger vedrørende erstatningskravet fra de bornholmske fiskere. Først en enkelt bemærkning til hr. Kofoed. Da fangstsæsonen ved Norge blev så stærkt begrænset, som den blev, måtte man have kunnet forudse, at fiskernes indtjeningsmuligheder ville blive stærkt beskåret. Jeg kunne derfor stille det spørgsmål: hvorfor var hr. Kofoed ikke så ivrig dengang for at diskutere erstatningsspørgsmålet, som allerede måtte kunne ses ganske klart på daværende tidspunkt?

Jeg vil gøre opmærksom på, at denne regering tager mere håndfast på erstatningsproblemet, for trods det, at fangsten ved Vestgrønland bliver stort set uændret i 1972, har regeringen allerede nedsat et udvalg til at behandle erstatningsproblemet, og udvalget har allerede afholdt flere møder. Jeg ønsker dog samtidig at gøre opmærksom på, at problemerne i forbindelse med eventuel erstatning til Bornholms fiskere er et så stort og så indviklet problem, at man må forvente, at der vil gå nogen tid, inden det lykkes at klare den sag af.

Jeg har med denne redegørelse ganske kort søgt at gøre det klart for folketinget, at laksestriden ikke kun er en strid mellem Danmark og et enkelt lands lystfiskere, der har poppet sagen alt for hårdt op, men jeg har søgt ved min redegørelse at forklare, at det er en sag, der har langt dybere rødder og langt større international bredde, end det normalt kommer til udtryk, når man diskuterer lakseproblemerne.

**Forespørgeren (Kofoed):** Statsministeren var jo så flink over for mig at takke, fordi jeg har taget initiativ til denne forespørgsel, så jeg vil gøre pænt gengæld og foreløbig takke statsministeren for — ja, det var vel en redegørelse. Det meste, jeg opfattede, var citater af forskellige artikler, men den rig-

tige redegørelse fra regeringen fandt jeg ikke i statsministerens svar. Derimod fandt jeg nogle interessante ting i fiskeriministerens indlæg.

Men jeg skal alligevel vente lidt med at komme ind på både fiskeministerens og statsministerens redegørelse, for jeg var i den situation, at jeg ikke vidste, hvad nogen af de to ministre ville sige, så jeg måtte jo forsøge at forudse, hvad de ville sige; derfor har jeg udarbejdet visse punkter til mit indlæg her, og det har sådan stort set slået meget godt til; jeg forudså for så vidt meget godt, hvad de ville sige. Men altså tak for redegørelsen, som jeg altså ikke kan finde tilfredsstillende.

Regeringen har brugt, står det i hvert fald klart for mig, en lov om beskyttelse af fiskebestanden for at bøje af for et rent politisk pres. Jeg må fastholde, at hvis regeringen fandt, at der knyttede sig så væsentlige interesser, som man giver udtryk for, og som statsministeren også gjorde rede for, til ønsket om at stoppe laksefiskeriet, og hvis der er så stort et pres, at man skal bøje sig for den grønlandske og amerikanske opinion, hvis det har spillet så stor rolle, så burde regeringen have søgt bemyndigelse hertil, for så er det i realiteten en ændring af den kurs, man har haft hidtil over for fiskeriet.

Nu har man over for en enig front bestående af, hvad jeg vil kalde amerikanske velhavertyllystfiskere og den højtærede Grønlandsminister, bare administrativt kapituleret for et politisk pres og fraskrevet sig i realiteten princippet om havenes frihed for fiskerne. Det synes jeg er det principielle i sagen, at man fratager disse fiskere deres muligheder for at få del i de åbne havs fiskerigdom. Man har altså kapituleret. Men det værste, synes jeg, er, at man har gjort det i det skjulte. Man har meddelt det i en pressemeddelelse, og så har man orienteret det udenrigspolitiske nævn om det.

Når man nu taler om det politiske pres, der har ført til aftalen om totalforbud i Nordvestatlanten, så er det blevet hævdet, og det blev især hævdet her af fiskeriministerens, at også den forrige regering bøjede sig for det politiske hensyn. Det er ikke rigtigt. Når talen er om Nordvestatlanten, bøjede den gamle regering sig ikke. Når talen er om Nordøstatlanten, og det er det, der henvises til af fiskeriministerens, så ligger